

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, П. пош.
Контра-пост, шланг. 143322
Адреса для телеграм:
„Діло“, Львів.
Головний Редактор прий-
має від 11—12 год. перед-
полуднем.
Рукописи не звертаються.

ПРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місяць 2.00 злот.
Чвертьріччя 5.00 „
Півріччя 10.00 „
Річно 20.00 „
ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці і Канаді
Франції, Голландії, Бельгії 30 фр. фр.
Італії 7.50 злот., Німеччині 7.50 злот.
Швейцарії 5 шв. фр., Чехословач-
чині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Ес-
тарії 7.50 злот., Австрії 7.50 злот.
Залиш адреса і злот.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Один спомин.

Реванжові настрої російського громадянства та становище рос. політ. лідерів до українців в 1915 році.

Був 1915 рік. Сesto — другий рік світової війни. Для нас, українців з Росії, найбільш симпатичною була діяльність Союзу Визволення України, який повстав у Відні та складався з наших таких земляків, українців-наддніпринців. І маніакал, для російської влади Союз Визволення України був уособленням зради, причому думку цю поділяла значна частина російського громадянства.

Тому, коли Г. Алексинський, б. член Державної Думи й до того ж соціал-демократ, — умістив у „Современному Мірі“ статтю проти Союзу Визволення України, наводячи дані про те, які є саме його члени й скільки саме корон і марок дстали від австрійського та німецького урядів, — преса цілої Росії передрукувала дані Алексинського, осуджуючи при цьому взагалі український рух.

Атмосфера для української громадської праці утворилася неможливою, тим більше, що й без того репресії чинили нас у підпіллі. З легальних організацій залишилося лише декілька українських товариських клубів більше касинового характеру — і тому вони, як огнище національного руху, для всіх українців були аж надто важливі в ті часи.

Укр. Студентська Рада, що кермувала нелегальною діяльністю, делегувала кількох своїх членів до лідерів головніших російських партій, щоб домогтися від них виступів в обороні українського національного руху від нападів, що він є „німецькою інтригою“ й підтримується німецькими грошми.

На мене припало ведення переговорів в цій справі з лідером найпопулярнішої російської партії, що мав світове ім'я, П. М. Мілюковим.

Проф. Мілюков заявив мені, що не має сумніву щодо того, що Союз Визволення України працює на німецькі гроші. Але що він держав, ані громадянство не може за це діяльність робити відповідальним цілий український рух в Росії. З огляду на неадорватні тенденції в цьому амислі і влади і російського громадянства — признає слушним наше бажання боронитися. Що-права,

проф. Мілюков в тактичних мотивах відмовився виступити в обороні Союзу Визволення України, але заявив мені, що коли я напишу відповідну статтю в коді й цензура не скофікує, він дає для цього сторінку славної в ті часи газети „Речі“.

Таку статтю я написав та й ще під заголовком: „В обороні Союзу Визволення України“. Її дійсно надруковано в „Речі“. І ціла російська преса, не дивлячись на те, що знаменитий публіцист, М. Меншиков, назвав мене „зрадником“, — від Петербургу до Владивостока зголять-но й передрукувала. Прихильність значної частини російського громадянства виразно пере-хилилася в український бік.

У цьому випадку яскраво виявилася політична культура російського громадянства. Воно не пішло за сенсацією, що роздмухує, а за голосом розуму, що об'єднує. І хоч воно не вірило в ідейну чистоту Союзу Визволення України, а проте усвідомлювало за потрібне звільнити від усіхких підозр український громадсько-національний рух, бо чудесно знало, що війна мусіла скінчитися колись, а альянс з українцями війною не вичерпувався. Вожді російського громадянства дивилися наперед, ставлячи питання: „а що далі?“ „Союз Визволення України“ — це часове явище; український рух — явище глибоке й історичне. Тому вони відразу приборкали реванжові інстинкти, звільнювали погромницьку публіцистичну й піднесли значіння українців, як дійсно-го чинника в загальноросійському державному житті.

Цікавим було в те, що п. Мілюков уважався за майбутнього прем'єр-міністра, п. Алексинський був одним з лідерів соціальної демократії, їм якого було знане ціле Росії, а я був лише представником української громади. І коли моя інтерв'ю мала наслідки, то саме тому, що лідер кадрів об'єднував в політичній грі не настрої вулиць, а інтереси держави — я у часі війни, й у майбутньому — в часі унормалізованих відносин...

О. Коналевський.

Паневропа і Радянщина.

Коли спроба міжнародного порозуміння в Європі, чи то відносно зменшення озброєнь чи відносно скасування митних бар'єрів, анікала все панічний переполох у колах московських мовноплаців. Більшовицькі шпани починали бити у бубни радянської преси, счиняли великий крик, намагаючись закрити західно-європейському небезпеку. І небезпека минала, збільшуючи набагато більшовицького шпанізму. Але радянський галас на тліальтах більшовицької преси по кожній такій немисливій спробі порозуміння мав слушність лише почасти. Уерті спроба міжнародного порозуміння доказують у певному випадку певну потребу. А де є справжня потреба, там й задоволення є лише питанням часу. Дотеперішні заходи в напрямі інтернаціоналістичного порозуміння давали досі лише деякі ідеї, але майже жадних конкретних результатів. Отже не дивно, що й органи інтернаціонального єднання, Союз Народів та Паневропейська Унія в теорії вислідують цілком інакше ніж у практиці, а тутні промови на зборах Союзу Народів та європейській провідній Паневропа стоять у різкій суперечності до цілковитої інертності й безсилля цих органів міжнародного єднання у світовій політиці. Союз Народів, що мав би бути сумою сил своїх членів, у дійсності не виявляє активності від одного зі своїх членів. При нападі більшовицької на Китай, наприклад, або в величезному турецько-перському чи італійсько-югославянському конфлікті, Союз Народів виявляє нову інертність. У справі оборони національних меншин Союз Народів практично не приймає нічого свого існування. Можна було б думати, що Союз Народів існує зовсім на те, щоб уникнути своїх членів від обоюду мінатися в невирішенні для них справі та дати їм змо-

гу покликуватися на авторитет Союзу Народів.

Такий стан річей не може тривати довгий час без цілковитого нападу з аналогічного Союзу Народів, що залишаючись у такому стані, ризикне статись щонайбільше небезпечним конку-

рентом Армії спасення. Але сучасні жепелські сходили мають деякі ознаки того, що цей безжурний час добігає свого кінця. Господарча країна захопила й Америку та досягла в Європі небувалої ступіні. Мільони безробітних лежать важким тягарем на фінансах усіх великих держав, переходово на військом Франції. Господарча скрута в Німеччині виявилася вже в небезпечнім соціально-політичнім конфлікті, який може мати небезпечні наслідки й у інших державах та дати більшовикам нарешті нагоду для нападу на Європу.

Паневропа, що має перед усім на меті економічну самостійність Європи викликає у Женеві нілком арозуміле заінтересування. Але Паневропа в Женеві домагає між іншим слушність латинської приповідки, що коли двоє робить те саме, то вони роблять так не те саме. Паневропа Кудентова й Паневропа Бріана далеко не те саме. Доки Паневропа в Женеві доказала також зайвий раз, що дилемат думав одно, говорить дру-го, а робить третє. З цього виходить щось цілком інше ніж було на меті. У данім випадку ролі були позичені так, що Кудентова думав одно, Бріан говорив друге, а Гендерсон робив третє: по чім Паневропа перестала бути справною тільки європейською. Чин є вже комбінацією ідеї та умови й переведення в життя. Ідея Паневропи зродилася як реакція на альянсі Австрії, Італії та старих держав сиринців та римів-обуту, так само як християнство зродилось у колах поневолених і пригноблених. Ця ідея перейшла дуже швидко в еволюцію християнства та збробалась реалією сильніших у данім випадку провтом провідника найважливішої європейської держави, доброту якої тримається в адекватній мірі на впорядкованих відносинах в Європі, а в першу чергу на робото-здатності Німеччини. Паневропа в психологічнім підкладом наскрізь виснаженої Австрії не мала б витягати на життя й поширення, для цього потрібна Франція, наляканим державної енергії якої надає активності й ідеї Паневропа.

М. Давько.

Арештування бувш. пос. о. прал. Куницького і б. посла д-ра Ладика в Тернополі.

У вівторок 30. вересня ц. р. приїхав поспішним потягом зі Львова був. пос. о. пралат Леонтій Куницький, щоб на конференції з воеводою обговорити теперішній подій у зв'язку з кримними експедиціями на терені тернопільського воевідства. О. прал. Куницький вже пів години по своєму приїзді до Тернополя був прийнятий воеводою Мошисльким. Конференція тріала дві і пів години — від год. чверть на третю до три чверти на п'яту й у пів крім воеводи взяли участь ще також і начальник відіау безпеченства Жиборський. Обговорювало відому справу кримних експедицій. О. прал. Куницький застерігся як найрештніше, щоб теперішній пожежі стирт брати на рахунок котроїсбудь української національної легалізованої партії як і проти збірної відповідальності за вчинки невідомих справців і накінче проти того, що нім діється по селах. Просив кінити, щоб йому дозволено виїхати у Збарашину для успокоєння місцевого населення з відповідним письмом тому, щоб поліція не робила йому перепон і амисля не заарештувала. Відповідь воеводи була цього роду, що все українське громадянство поносить відповідальність за саботажі, бо авторило пригідну для цього атмосферу. О. прал. Куницький остав в Тернополі і переї-

чував у був. пос. д-ра Степана Барана, щоб в середу 1. жовтня ц. р. пополуднем потягом поїхати до Збаража. В середу рано виїшов з мешкання д-ра Барана і пішов у відвідину до місцевого пароха о. кашоніка Володимира Громницького. Там побув довгий час і окола пів до дванадцяті аполодне вертав назад до д-ра Барана. По дорозі спинили його поліційні агенти і відвели до комісаріату поліції а магістраті, де списали з ним короткий протокол. В год. 12. прийшов до д-ра Барана постерунковий зі запискою від о. прал. Куницького, щоб передати через постерункового його подорожну торбу. Було вже ясно, що о. Куницького арештовано. Около пів до першої вночі, заїхало на вул. Писудського (данийте Залізничу) перед браму, де міститься сідничий відділ, крите авто і за хвилину виїшов з подвір'я о. Куницький в товаристві двох поліційних агентів, які разом з ним всіли до авто, почім авто сейчас відїхало вулицями Писудського, Коперницького і Тернопільського в напрямі залізничного мосту. Де заїхало авто невідомо.

Тут певні, що о. Куницького вивезено до Берестя над Бугом з політичних мотивів як бувшого посла до союзу.

Того самого дня — в середу 1. жовтня —

Позір! Купці, Промисловці, Ремісники! Позір!

Чи Ви вже передплатили одинокий місячник, присвячений справам торгівлі, промислу і ремесла **„ДОБРОБУТ“**? Вже появилось 4. число! Якщо ні, то пишіть на адресу: Львів, Ринок ч. 10, а вишлемо негайно зразкові числа. Ціна примірника 50 сотиків.

в год. 8. рано прийшли поліцейні агенти до канцелярії ака. д-ра Дмитра Ладика в Тернополі (бутишого посаа з листи українських соц. радикалів) і його сейчас забрали до поліцейного комендатуру, а опісля до слідчого відділу. Рівночасно заряджено ревізію в його канцелярії. В год. 5. понов. в середу 1. жовтня ч. р. д-р Ладика знаходився ще в поліції і до нього не допущено нікого. Що з ним станеться, покищо невідомо.

АРЕШТУВАННЯ Б. ПОСЛА Д-РА МИХ. ЗАХІДНОГО.

Дня 1. жовтня арештовано в Бережанах б. посаа (з МП) д-ра Михайла Західного.

АРЕШТОВАНИ ДОСІ Б. УКРАЇНСЬКІ ПОСЛИ.

Досі арештовані такі б. українські послы: 1) о. прап. Л. Куницький. 2) Целевич Волод.; 3) Палій Дм.; 4) д-р С. Баран; 5) Лавинський Іван; 6) Кузик Степан; 7) Завалукот Іван; 8) Кувько Антін; 9) Вислонський Олександр; 10) Яворський Олександр; 11) Максимович Антін — всі з МЦЮ; 12) д-р Ладика Дм.; 13) д-р Когут О. — оба соц. радикали; 14) б. пос. Васильчук Павло (селянство); 15) б. сен. Коляницький Сергій (б. член селянської правниці); 16) б. пос. д-р Михайло Західний (МП).

РНО і вибори.

По нарадах російських політичних організацій у Варшаві, Бересті, у Львові та Вильні — інформують „Видом. Українське“ — сподіються в Варшаві офіційного комунікату РНО в справі виборів. „Росіянам“ у Сх. Галичині дають велику руку. Вони підуть до виборів правдоподібно з окремою анкетою. Натомість росіяни з б. Конгресівки і „східних кресів“ схильні заключити виборчий блок з ББ. Ходить поголоски, що ББ дає росіянам два мандати, з яких один має би принасти старообрядчому кандидату Пименові (чорнобровець з Виленичини), а другий п. Лежиському (натуралізованому в Польщі помішником-емігрантом) з В. України, що пробував стати у Львові та продовжує чорносотенну політику передвоєнних луджениківців, або Росицькому (секретар правосл. синодальної канцелярії у Варшаві). Дивно вражає відсутність п. Серебреннікова серед тих кандидатів. Невже він не схильний до блоку з ББ?

Складайте жертви на оселю українських робітників пера в Яннів!

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 4. ЖОВТНЯ 1930.

АЛЬФОНС ДОДЕ.

23)

МАЦІЦЬКИЙ

ПОВІСТЬ.

Тоді чорні оченята солодко змилюють губи, а не значить: „Тільки всього?“ І відходять зітхнувши.

Коли їх нема, Маціцький у розпачі: „Ох! завтра безумовно мушу сказати...“

А завтра відкладає на другий день.

Врешті втомаений такою боротьбою, почувачи, що ніколи не матиме сміливості сказати того, що відчуває, рішає, що все те напише. Одного вечора прохає паперу та чорнило, бо має писати дуже важкий лист, ой страшенно важкий... Чорні очі догадуються: „Моєр-но, що це за лист...“ ех! прехитрі ці чорні оченята!.. Вже побігли за папером і чорнилом, кладуть їх перед недужим і відходять з усімком.

Маціцький славе писати: лише він всю ніч. А коли прийшов до світла, бачить, що цей безмежний лист має всього три слова — розуміє-те? Ші три слова — найбільше красномовні з усіх можливих, і він неспить, що вони зробить велике крадіжство.

А тепер обережно! Чорні очі ось-ось унідуть... Маціцький — емпіризм: він уже приготував лист і присигнув собі, що передасть його відряду. А було це так: чорні очі вийдуть і покладуть тарілку на стіл: „Добрийдень, пане Даниле!“ Тоді він відповість їм сміливо: „Смилуйте чорні очі! ось тут для вас лист.“ Пес! У коридорі наче шалест крик... Це чорні очі відходять... Маціцький тримає в руках лист. Його серце б'ється... він плаче...

Замкнення прив. народньої школи в Чорткові.

В перших днях вересня ч. р. на припоручення Шкільної Кураторії у Львові повітовий шкільний інспектор при допомозі державної поліції замкнув приватну 4-класову народню школу, утримувану під ряду літ кружком „Рідної Школи“ в Чорткові, як злимо нелегально ведену. Управу кружка ще в травні цього року внес-

ла удокументоване подання з просьбою дозволити їй вести цю школу і понесла великі кошти на адаптацію будинку, згідно з припорученням будівельно-санітарної комісії. Однак Шкільна Кураторія досі подання не полагодила, а тепер школу замкнуло.

Пацифікація.

ЗБАРАЖЧИНА.

В днях 25—28. вересня перейшла поліцейна експедиція через отсі села збаражського повіту: Нове Село, Сухівці, Шельпак, Шпан, Добромірка, Гушанка, Лозівка, Скорика.

ТЕРНОПІЛЬЩИНА.

В останніх днях були ще карні експедиції в Микулинцях, Криках і Ладичині, тернопільського повідства. Крім того в Прошовій була карна експедиція другий раз, а в Купчинцях і Денисові третій раз. — В селі Токи, пов. Збараж, карної експедиції не було.

ЧОРТКІВ.

За приналежність до Пласту арештував слідчий відділ тут. поліції дня 30. ч. м. Степана Олесюкова, уч. б. кад. гімн. з роз'язаної української гімназії в Тернополі, а дня 1. ч. м. Мро-

слава Ростковича і Н. Каратка, уч. української прив. гімн. в Чорткові. Крім того зроблено в Чорткові ревізію в українській прив. гімназії, в бурелі, в кружку „Рідної Школи“, у п. Ірени Олесюкової, Н. Добромильської, Івана Кароля, судді Івана Смерчинського і в д-ра Остапа Юрчинського та Володимира Пігута. Знайдено декотро легальні видання Пласту skonfiskovano.

ЯРОСЛАВ.

Дня 22. вересня ч. р. в год. 5.15 вечором окружала (як колись) поліція в числі до 15 людей Повіт. Союз Кооператив та приступила до ревізії складу ПСК і його канцелярії. Ревізія тривала від год. 5.15 до 6.30 вечором. Після переглядання складу і канцелярії списано протокол з д-ром Петром Прибытківським та Іваном Крайчиком. Не найдено нічого.

Розв'язання Українського Пластового Уладу.

І. Головий Водч Українського Краєвого Товариства охорони дітей і опіки над молоддю подав до загального відомо зарядження властей про розв'язання Українського Пластового Уладу, яке звучить:

„Lwowskie Starostwo Grodzkie, L. St. 1368/16 We Lwowie, dnia 25 września 1930 r. Ukr. Krajowe Two Ochr. dzieci i Opieki nad Młodzieżą. Likwidacja Oddziałów, Instytucji Przedsiębiorstw i tp. „Plasta“. Do Wydziału Głównego Stowarzyszenia Ukr. Krajowe Two Ochr. dzieci i Opieki nad Młodzieżą — na ręce przewodniczącego P. Modesta Karainickiego we Lwowie, ulica Sykstuska L. 43.

Lwowskie Starostwo Grodzkie wzywa Wydział Główny Ukr. Krajowego Tow. Ochrony dzieci i Opieki nad Młodzieżą we Lwowie do bezwzględnego rozwiązania istniejących Oddziałów, Instytucji, Przedsiębiorstw i tp. „Plasta“, względnie „Ukr. Organizacji Plastowej“, oraz na zarządzie § 7. rozpr. z dnia 20. IV. 1854 Dz. ust. Nr. 96 za-

kazuje na przyszłość jakiegokolwiek i w jakiegokolwiek formie organizowania takichże Oddziałów, Instytucji, Przedsiębiorstw i tp. czy to bezpośrednio, czy też pośrednio przez swoje Filje i Kola, gdyż działalność ta nie jest przewidziana w statucie tego Stowarzyszenia zatwierdzonym przez Urząd Wojewódzki Lwowski, reskryptem z dnia 1. II. 1923 r. L. 1884/pr.1923 r. projekt zaś zmiany statutu w tym kierunku został odrzucony reskryptem Urzędu Wojewódzkiego Lwowskiego z dnia 18. 9. 1929 r. L. BP. 134/ t. 1929.

Ponadto zostało stwierdzone, iż „Naczelna Komenda Plastowa“, występująca bezprawnie jako sekcja, czy też komisja „Ukr. Krajowego Tow. Ochrony dzieci i Opieki nad Młodzieżą“ prowadzi świadomie na gruncie szkolnych drżyn plastowych działalność wyraźnie kolidującą z odnosnymi przepisami kompetentnych Władz szkolnych, wydając tym drżynom instrukcje i rozkazy, prowadząc rejestry członków tych drżyn, nakazując przedkładanie sobie i odbierając sprawozdanie kwartalne

Двері відчиняються. Що за жаж!

Замість чорних оченят входить стара відма в очках.

Маціцький не сміє розпитувати, у чому річ... Він спантеличений... Чому вони не прийшли?.. Треба нетерпляче ждати до вечора... Ліжечко! У вечір знову їх нема і на другий день нема, і на третій, і так далі.

Чорні очі проганяє. Їх відослали назад до сиротинського захисту і там зачинили їх на чотири роки аж до повнолітності... Чорні очі кради цукор!..

Прощайте гарні літ проведені в недужні! Чорні очі шептає, а на їх місці прийшли знов учні... Що таке? вже початок шкільного року? Боже! які ці вакації короткі!

Від кількох тижнів Маціцький уперше сходять на подвір'я білий, худощавий, ще більше маціцький, як раніше... Вся гімназія прокидається. П'єзміють згорні вили — коридори течуть водою. Ключі біля кидються скажено, як звичайно. Страшний Віо використав вакації і долав до свого правління кілька 5-ти і кілька ключів до своєї вакації. Маціцький мусить добре вважати на себе.

А учні наплавляють щодня... Чути: Гов! і п-рр! Перед воротами гімназії завідають почтові діяляки, карити та вози, як у день роздачі свідоцтв. Деяких учнів бракує, зате на їх місці приїхали нові. Складають відліди. І цього року, як попереднього, Маціцькому знову дали „середняк“. Білий бальфериж уже труситься. Та хто його зна? Може цього року ці хлопчиків не будуть такі недобрі.

Шкільний рік починається в гімназійній каплиці великою музикою і Службою Божою. „Чарю небесний!“ Пал директор у чорній шапсерові, з медаллю на грудях. Пова ним увесь генеральний штаб професорів і офіційних

уніформах. Один учитель із другої класи, великий джигун, дозволяє собі на білі рукавички і фантазійний капелюх. Пан Віо сильно недоволен.

Знову гимн: „Чарю небесний!“ Маціцький поклад голову учнів гандить задрю на маєстатичні тоги професорів та їх підзнаки... Коли це він теж буде професором? Коли зможе відбудувати родинну огнище? Ах! скільки ще треба часу та труду!

„Чарю небесний!“ Музика органі заповороче його. Він радо заплакав би. Нараз в однім кутку під хорами бачить гарне обличчя вкриті шрами, всімінене до нього... Цей усіх стає шлюмом для Маціцького; він тішиться, що бачить знову о. Жермана і відчуває себе бальфериж на душі...

Два дні пізніше нове свято. Іменини директора. У цей день — від вікі! — усі гімназисти йде поклонитись святому Теофілеві на „Лаванду“, де розставлені столи з холодними закусками та бочки з вином. У такий день директор уже не жадує нічого, щоб його родинне свято нашло повний відгомін, задовольняло його шлюхоті почування і нічим не порушило поваги науки.

Вже доса-та учні та професори сідають, де хто може, у довгі диліженси прибрані в міські прапори і їдуть навески, а за ними два великі вози з вином і харчами. Наперед, у першій диліжансі, — достойники та оркестра. Сурми віддають знак, щоб почали. Трицять батогів, теляють дзвіночки, дзвенять торілки і залізні посудина... Заспані мешканці міста виїжджають через вікна, щоб подивитись на хорівід у честь директора.

(Продовження буде)

і інше з діяльності тих дружин, далі 2) утримують łączność організаційну з виразно неіснуючими Oddziałami „Plasta”, wreszcie aprobując względnie 3) godząc się z akcją poszczególnych Oddziałów „Plasta”, mającą wyrażnie antypaństwowy charakter.

Zakaz rozwijania jakiejkolwiek działalności „Plastowej” pociąga za sobą zakaz noszenia przez skautów ruskich mundurów i odznak plastowych.

Równocześnie wzywa się PT. do zlikwidowania w terminie 14-tu dni wszystkich już istniejących Oddziałów, Instytucji, Przedsiębiorstw i t. p. „Plasta” i przedłożenia w tym terminie Starostwu Grodzkiemu we Lwowie sprawozdania z przeprowadzonej likwidacji „Plasta”, a to pod rygorem rozwiązania Stowarzyszenia „Ukr. Krajowe Tow. Ochrony dzieci i Opieki nad Młodzieżą” we Lwowie wraz z jego Oddziałami.

Przeciw niniejszej rezolucji można wniesć odwołanie do Urzędu Wojewódzkiego Lwowskiego przez Lwowskie Starostwo Grodzkie do dni 14 stu licząc od dnia następnego po dniu doręczenia — odwołanie niema jednak mocy wstrzymującej.

Lwowski Starosta Grodzki:
Galaś.

II. На основі цього zarządzenia Головного Виділу визнає усі фізії, кружки й особи довіря Товариства:

- а) припинити негайно всяку діяльність, пластових Секцій, курців і гуртків, які стояли під опікою фізії, кружків, або осіб довіря Товариства;
- б) згадати і предложити на адресу Головного Виділу вказ майна, яке має під цю пору даний пластовий відділ;
- в) зберегти це майно у себе аж до дальших zarządzeń Головного Виділу.

Львів, дня 1. жовтня 1930.

ЗА ГОЛОВНИЙ ВИДІЛ:

Модест Каратницький в.р. Роман Мармаш в.р.
голова. секретар.

3 української преси.

„Нова Зоря“ про сучасні події в краю.

В „Новій Зорі“ з 2. жовтня 1930 р. (ч. 75) находимо передову статтю (неконфірмовану) п. н. „Слово до польського громадянства”, в якій між іншим читаємо: „Що майно польських, а в останніх днях вже й жидівських, більших землевласників в нашій країні падає жертвою вогню, це правда. Але хтож підкладає той огонь? Сам львівський воявода п. Наконечников-Клюковський на пресовій конференції сказав, що 50 проц. підпалив це не саботажі, а щось інше. Що саме? Це вже доповіла польська преса, яка вже кількома наворотами шкала про спекуляції на обезчещенні, спекуляції, що мають місце не тільки в нашій країні, але і в корінній Польщі. А других 50 проц.? На які підстави припускається їх УВО? Чи зловлено на горіччю вчинку хоча б одного з підпаливців та доказано йому причастність до УВО? Чи цілком УВО є наставити польським і жидівським великим земельним власникам готівку за обіжжю, яку інакше при нинішній конюктурі на обіжжю ринку вони не так легко одержать? Та припустім, що половина підпаливців є вчинки УВО. Але чи ж може мирне українське населення відповідати на вчинки невідомої, невідповідної, підпольної організації, на яку не має впливу, якої терористичних актів не апробує і в якій революційною діяльністю взагалі не солідаризується?

Чи де в законном правленні держави карати загал за злочини одиниць? Чи де карати навіть безумовних злочинців (навіть убійників!) без переведення судової розправи і без судового вироку?

Та польське громадянство й польські урядові чинники за недоказані вчинки УВО, за вчинки спекулянтів карать мирне українське населення краю. Карать без доказаного вини і дуже важко. Карать як збірці громади в інді-піддально. Карать солон, інтелігенцію, молоді, навіть 11-літніх дітей в першій класі гімназій, котрі розвивають.

Ми ніколи не були і не є прихильниками УВО. Ми завжди і тепер уважали і вважаємо терористичну роботу високо шкідливою для нашого народу. Отже наше ставлення ми вже не раз підтверджували в „Новій Зорі” чи то в припущенні подвійних терористичних актів чи процесів УВО. Та виступаючи проти актів насильства невідповідної, підпольної організації УВО, ми тим більш рішучо мусимо виступити і протестувати проти актів „реванжу” польського громадянства та проти такої „нацифікації” нашого краю, яку ведуть урядові чинники. А то в слідуючих причинах:

„Помилуються польське громадянство й урядові чинники, коли думають, що такими „реванжами” і „нацифікаціями” обізнати, бажану ними ціль: втихомирити українське населення нашого краю та пригнати його до себе і до дер-

жави. Такою політикою вони тільки роздратують українське населення до краю та налякають, мобілізують й жвавішого елементу являю до УВО або до більшовиків. А ці перобілки нові не усміхнуться політичній діяльності українського громадянства в Польщі.

Та це діється грошми. Грошми це в першу чергу тім українським молоді, котрі по розвинутому з українських гімназій опинилися в розвинутих польських. Вони мають становити дуже цінний матеріал для великого роду національних організацій, яких ніхто буде сперти проти тих, що вибили підотерпіння нормального життя. А знамениті правки до наслідуючих вона матиме в тих тайних польських організаціях в колишній Росії й Австрії, які саме тепер так галюцифікую значна частина польської преси і суспільності.

„Якже поступили би в таких випадках розвинуті люди? Ми не промовимо за безкарність. Але щоб карати в цій поправі, на те треба обумовити доказати вини тих, котрих каратиме. За що покритиється горем тисячі невинних родів, держаного краю? А за що мають терпіти цілі громади і полеси краю, котрі ніякої, навіть найменшої участі в саботажах не брали? Чи ті громади і ті полеси краю мають до рапордності судити суди, поліцію і весь потрібний апарат до вислідкування злочинів? Чи мають вони таку самоуправу, на основі котрої можна б їх робити відповідальними за злочини, які діються в краю? І чи багато вимагаємо ми, коли кажемо не відтер: Дайте відповідну самоуправу нашій землі, до чого польська держава зобов'язалася і перед цілим світом і перед нами, а тоді нарід цієї землі буде відповідальний за повний порядок на ній. Це домаганні рівно ясне, як справедливе. Всего того нещастя не було б, якби був введений в життя закон цієї держави з 1922 р.

„Не бажаючи дальшого загострення українсько-польських відносин у краю, а зокрема не бажаючи, щоб серед українського громадянства взагалі й української молоді спеціально знаходилися податний ґрунт підпольні організації і більшовики, домагаємося, щоб польське громадянство й польські урядові чинники передовсім припинили негайно свої „реванжі” і „нацифікації”. Зокрема домагаємося негайного реститування всіх закріплених українських шкіл. Домагаємося — в ім'я добра нашого краю та обох живучих в ній народів. В ім'я теперішності і будучності.

„Шлях до нормальних відносин у нашій країні не веде через „реванжі” і „нацифікації”. Шлях той веде через усунення причин, які викликають ненормальні відносини. А причини ті аж надто добре відомі польському громадянству взагалі і польським урядовим чинникам зокрема. Це дотепершня політика супроти українського населення. Політика, яка завжди і всюди викликала і буде викликати ненормальні відносини і з правих доводила та буде доводити до катастроф.

„Підміркуємо в притиском, що ми серед найтяжчих обставин нашого народу в цій державі цілком не бажали і тепер не бажаво собі відірвання українських земель від Польщі й цілком прилучення їх до більшовицької держави. І тим більше право маємо напирати, що не можемо зацікавлені національною невинністю чинники польського громадянства: Чи ви зовсім забули науку, яку дала нам і нам страшний історія наших власних? Чи ви забули, що навіть найстрашніша „нацифікація”, перекозана на наших землях Яремою Вишневецьким не довела до ніякої нацифікації, тільки напирати — до страшного одуження і до такого злочинного відносин, з якого „було вже виходу. Ні багатство, ні найлучші боєві не становили основи держави, а становить її одна справедливість, навіть супроти противника. Чи покажете ви її тепер?

„Отці слова правди вважали ми своїм обов'язком сказати на адресу польського громадянства. А нашому громадянству скажемо слова правди тоді, коли минуть ці страшні дні, в яких серед його болю неможливо виступати в рефлексіях...”

Перевірюйте виборчі списки!

Від дня 27. вересня н. р. по всіх виборчих обводних комісіях виложено до публічного перегляду виборчі списки. Кожний виборець — українець і українка — обов'язаний перевірити, чи є записаний у списку. Коли хто не записаний, хай негайно внесе реклямацію, щоб його вписали.

ВИБОРЧІ СПИСКИ БУДУТЬ ВИЛОЖЕНІ ДО ПУБЛІЧНОГО ПЕРЕГЛЯДУ ЛИШЕ ДО 10. ЖОВТНЯ Ц. Р. Спішіться, щоб на списку не забракло ні одного виборця українця і українки, так само як ні одного нашого виборця не сміє забракнути в день голосування при виборчій урні.

СПЕЦІАЛІСТ ВНУТРІШНІХ НЕДУГ
Д-р Евген Константін
КАЛУШ, вул. Станиславівська
Пересвітлення Рентгеном.
Діатермія. 608 1—2 Кремінна лампа.

„Пшиспособене войскове“ і саботажи.

Львівське „Пшиспособене войскове“ залізничників видало комунікат, у якому протестує проти дварварських метод боротьби українських саботажистів. На зборах 17. вересня це „пшиспособене“ заклало всіх залізничників збільшити сторожкість і совісність у виконанні служби, щоб охоронити залізничні від руки саботажистів. Від 23. вересня на залізничних лініях перебувають окремі стежі. Крім цього залізничники ухвалили вислати до львівської дирекції залізничних меморіал з домаганнями: 1) усунути русинів з керуючих становищ на залізничних, а саме: зі становищ керівників станцій, шляхових відтинків, контролерів і т. д.; 2) обсадити всі ці становища поляками; 3) вернути до служби поляків, усунених підчас редукцій, а усунути русинів, щоб зміцнити польську силу в залізничній службі й облекшити контролю над акцією саботажистів.

Постійна хроніка.

Із Риги прийшли вісті, що в Ленінграді розстріляно 17 православних священників, яких судили за контрреволюційність. Розстріляних священників силовано підписати антиреакційну заяву, але вони відмовились вчинити це і пішли на смерть.

ХТО ДБАЄ, ТОЙ МАЄ! Хто обезпечує своє життя в Товаристві

„КАРПАТІЯ“ Львів, Руська ч. 18.

той забезпечує перед нуждою свою родину, жінку та дітей. Чи Ви вже подбали про це? 643

За океаном.

Тріумф української пісні.

Цілий тиждень відбувався у Вінніпегу конвенція „Товариства Британських Лікарів”. На цій конвенції було понад дві тисячі лікарів, з того біль 600 з Англії, Африки й Австралії. Конвенція закінчилася 29. серпня у Форт Гері, який збудувала 20 миль від Вінніпегу ще у 18-ому столітті компанія Гадсон Бей для безпечного ведення торгівлі з індіанцями. В тих історичних мурах, які своїм зверхнім і внутрішнім виглядом нагадують давні події з життя перших поселенців теперішньої Манітоби, була дня 29. серпня нова і важка для канадійських українців подія: 70 українських трудящ людей понесли славу української пісні. Того дня співав для кількох тисяч англійців, що зібралися з цілого світу, Хор Українського Народного Дому під управою професора музики Евгена Турулі. Що хор Народного Дому захопив своїм співом англійську публіку, видно було з того, що всі слухали його з надзвичайною увагою і за кожну пісню нагороджували хор гримками оплесками. Найбільшою славою і зоволенням англійських лікарів в хор Народного Дому було вручення президентом „Товариства Британських Лікарів” хороні цінного дарунку в постаті великої срібної чаші з написом, що її дарує хороні „Товариство Британських Лікарів”.

Другий такий тріумф української пісні сїд заготувати в канадійській місті Вінніпегу, Ontario. Там відбувся 1. вересня ц. р. великий канадійський польовий фестиваль, у якому брали участь і залучені українські організації того міста. Фестиваль відбувався в одному з парків при участі 15.000 платних глядачів. Українці були заступлені двома хорами, якими управили п. Франц Мартиняк. Українські співаки й танцюристи відразу привернули на себе увагу глядачів. Ні одна з точок того свята не мала такого успіху, як виступ українців. Наші національні строї яскраво відбивали поміж строїми інших народів своєю красою, а українські пісні й танці викликували безконечні оплески й овації канадійської публіки.

Ці успіхи канадійських українців, одночасно з недавнім великим успіхом українського хору на концерті газети „Шикаго Трібюн” у Шикаго, в ще одним доказом на те, яким могутнім засобом пропаганди є українська пісня на чужині. Великий тріумф української пісні серед культурних чужинців явилася найкраще, що українство започинув собі щирі симпатії всюд там, де тільки люди відчувають український наріч і його культурні та мистецькі цінності.

РЕВІЗІЯ І АРЕШТУВАННЯ У ЛЬВОВІ.

У четвер рано відбулася ревізія в помешканні о. прот. Д. Куніцького, якого, як відомо, арештували в Тернополі. — Тогож самого дня рано відбулася ревізія в помешканні інженера Юліана Мудрака. Ревізію перевели теж у гімназійних бурсах УПТ, при вул. Хмільонської 9. Арештували Богд. Кордюка (Пастів 7) студента філософії.

РОЗПРАВА ЗА ШПОНАЖУ.

Дня 2. жовтня в Перемишлі почалася розправа проти 6 гімн. абсолювентів і 2 селян: Вол. Кожуховського, студ. торг. академії у Львові, Вол. Білонуса з Яворова, Петра Дули гімн. абс., Льва Шура, гімн. абс., Петра Комаровського, гімн. абс., Пас. Капка, гімн. абс., Вас. Павлюка селянина та Мик. Карвацького селянина з Медик. Всі обвинувачені в протидержавній діяльності на терені Сх. Галичини, головн. у співпраці шпонажі для сусідньої держави, Білонус і Карнацький, що кількаразів переходили кордон і переносили пошту, пляни й комунікувалися з управителями чужої розвідки, від яких діставали вказівки в Кам'янці та Києві. Обвинувачених боронять: д-р Загайкевич, д-р Гроссфельд і Розенблат-Гут.

ЩЕ ОДНА ЖЕРТВА ВАРТІВНИЦТВА.

У Товмачку переїхав поспішний поїзд вартівника залізничних шляхів і телефоніста Дмитра Шелембана. Шелембан із змучення заснув на зал. шляху. Поїзд переїхав його і він згинув на місці.

ГРАНАТА НА ЗАЛ. ШЛЯХУ.

Секційний робітник, що працював на зал. шляху у Ямниці (пов. Станіславів) вийшов на шлях артилерійську гранату калібру 7.5.

ВБИВСТВО УРЯДОВЦЯ.

Урядовець пов. уряду в Борщові Лехман вийшов на стрічу знаменитого з напруги Волковець. Кількасот метрів за Борщовом убив його невідомий убивець, вдаривши ножом у шию. Як підозрюють, убивство арештували якогось Гордєнського.

ЗАЛІЗНИЧА КАТАСТРОФА В ЗАЛІЩИКАХ.

Дня 2. жовтня 7 вантажних вагонів, поїзду, що їхав із Заліщик до Чорткова, наїхало на особовий поїзд. Сімох робітників було легко конужених. З Чорткова приїхали робітники та відчищують зал. шлях. Приїхала й зал. комісія, що розслідує причину катастрофи.

АРЕШТУВАННЯ ПОЛЬСЬКОГО РЕДАКТОРА.

У Варшаві арештували відповідального редактора, тепер ред. секретаря АВС Зомера. Свого часу засудили Зомера на 3 місяці в'язниці за обиду гол. команданта поліції Малешевського. Тепер Зомера арештували в зв'язку з тим приговором.

НОВИНИ

— Ревізія. У т. за. Малій Семінарії у Львові перевела поліція дня 2. жовтня рано ревізію. Арештували п. Ів. Теслю, абсолювента філософії, який вчив там географії. В Малій Семінарії приміщених є 107 питомців.

— Важко побиті священики. Довідаємося, що побиті греко-кат. священики: о. Євген Мандай з Богатковця, о. Михайло Блозовський, катедр. із Підгаєць і о. Мiron Головінський з Доброполя, наслідком побоїв борються зі смертю.

— Вісті з Перемишля. З певних джерел довідаємося, що арештованого перед кількома днями проф. Леоніда Бачинського, господаря „Інституту для дівчат“ випущено на волю. Так само звільнено всіх притриманих учениць і учнів середніх шкіл. Затримані в арештах тільки пп. Босі і Стахів та адміністратор „Українського Голосу“ Паславський. Редакційний та адміністративний льокаль „Українського Голосу“, як відомо, запечатано. Тому цей тижневик не появляється.

— Пам'яті Омеляна Поповича. В неділю 5. жовтня старанням Т-ва „Учительська Громада“ та учительства Р. Ш. у Львові в салі „Бесіди“ в год. 12. вшоду відбудеться Святочна Академія в пам'яті покійного Омеляна Поповича із такою програмою: 1) д-р М. Кордуба: Громадянська діяльність Ом. Поповича на Буковині; 2) Конст. Малицька: Спомини з учительства на Буковині і Ом. Попович як педагог і письменник. Комітет просить всіх, кому дорога пам'ять заслуженого громадянина, взяти в Академії участь.

— Б. посол засуджений на 8 літ в'язниці. Окружний суд у Лодзі засудив б. комуністичного посла Талєв Жарського на 8 літ в'язниці за державну зраду. Оборона ввела спротив.

— Жертва „стислянуф“ померла. Як це висловилось, на статі Кутно „стислянуф“ ідуни на атл до Терну, постріляв телеграфіста Морав-

Повідомлення! відомо Карло Шипа

вул. КРАКІВСЬКА ч. 26, тел. 43 47, 56—72, повідомляє, що після цілковитого відновлення льокалю продає даліше найвибагливіші В У Д Ж Е Н Н Н Н всілякого роду та виріб мяса різної якості. — Поручення влість П. Т. Відіриш. З поважанням К. ШИПА.

ського. Моравський лежав у лічниці і дня 1. п. м. помер.

— Необережна дівчина. У Гнізді Старім у Коломийщині 17-літня дочка ділчича Марія Порохівна у неприємності батька бавилася револьвером так необережно, що револьвер вистріляв й убив необережну дівчину на місці.

— З учительських гараздів. В 1929 р. учитель з Янівки б. Рожнітона Микола Тисовський був перенесений до Києва в Жидівщині хоч у Янівці лишилась його дружина в той час дуже поважно хора, як це ствердили лікарі. Очевидно згаданий учитель приїжджав час до часу до Янівки відвідати свою хору жінку. Часті відвідини учителя Тисовського в Янівці чомусь здавалися поліції підозрілі і станція поліції в Рожнітоні вислала дня 4. IX. п. р. до староства в Долині донесення, що учитель М. Тисовський, приїжджаючи до Янівки, „яко діялач українськи“ має на населення сильний вплив і населення дуже любить його. Поліція бачить вину згаданого вчителя в тому, що 31. VIII. з його ініціативи скликано в Янівці збори селян, на яких ухвалено внести до воєводства рекурсе проти ухвали громади, ради щодо оплат за громадське пасовисько, а крім того учитель Тисовський начебто підбурював селян проти війта Івана Мильова так, що цей побоюючись напалу, мусів цілу ніч не спати. В дійсності ніяких підбурювань селян не було, а тільки рожи́тківська поліція дивиться кривим оком на кожного українського інтелігента, що бодай трошки діяльний, тому ось за такі дрібниці вважає кожного вчителя українця небезпечним. І за такі то дрібниці учителя Тисовського перенесено також до іншого села та розлучено із дружиною, яка залишилась на давньому місці.

— Убив дитину. У селі Вязові в Жовківщині малоумний Кость Палій у приступі божевілля схопив малу дитину своєї сестри і кинув її до землі так сильно, що дитина незабаром померла.

— Коли пильнують телеграфічних дротів. В Уторопах, косівського повіту, Львох Грицюк із наказу поліції пильнував у полі телеграфічних дротів, щоб їх саботажисти не знищили. Коли дорогою переходив інж. Іван Жак, вартовий вискочив з рова і думаючи, що це находить саботажист — крикнув „стій!“ Іван Жак, підозріваючи, що то напад бандита, стріляв з револьвера і ранив Грицюка в шию.

— Трагічна смерть маляра. Польський маляр Адольф Гіронь маляючи у Рихвалді під Живцем церкву, упав із руштування й побирався так, що незабаром помер. Померлий маляр визнавася як талановитий портретист і пейзажист.

— Старшина польської армії перед судом. Перед двома роками в Торуні розстріляно двох старшин Урбанка і Петрівського за шпонажу. Поручник Кобала надто широко цікавився трагічною смертю цих двох старшин і взявся їх похоронити, що було для поліції підозрілим. Кобала арештовано і виявилось, що він разом із старшинами, яких розстріляно, провадив шпінську роботу, за що його засуджено на 10 літ в'язниці. Невдовзі виявилось крім того, що поручник Кобала має на сумішню ще і різні грошові зловживання у 18. полку піхоти в Скерневічах. В половині жовтня в Лодзі відбудеться проти Кобали нова розправа.

— Комітетам Допомоги Політ. В'язням в Тернополі й у Львові складаємо оцим широким полком за правдою батьківську опіку в часі нашого ув'язнення. — Бринявський Василь, Гошовський Богдан, Гашиш Осип, Тарнавський Мiron.

Лист до Редакції.

До Хв. Редакції „Діла“.

Ви, пане Редакторе! прошу заскаво дати місце на сторінках „Діла“ наступним рядкам:

Від довшого часу тижневик „Українська Нива“ в Луцьку, яку видають „левні“ чинники, а редагує емігрант п. Петро Певний, веде проти мене шалену кампанію. Роблять мені акциди, що відносяться до передвоєнних часів, переплутується дійсне з огидними вигадками, приписується мені писані а палачів звязки, наводяться уступи чужих статей і т. д., а при цьому кидається в мене найбільше брутальні лайки та зневаги. Про об'єктивність нема й мови. А все те, що говорить на мою користь, як наріжки на мене з боку російської адміністрації, як судження мене з любовного до мене окружного суду

за оборону селянських інтересів і т. д., все це промовчується.

Чому ж „Українська Нива“ так бє мене й особливо в теперішньому передвиборчому часі? Чому на побороюванні мене, коли взяти під увагу місце в газеті, яке уділяється мені, вона витратила багато тисяч польських золотих? Очевидно тому, що я роблю щось корисне для українського селянства та що це селянство, бачучи мою працю, ставиться до мене прихильно. Ясно, що метою її є й те, щоб пошкодити українському національному виборчому блоку.

А може „Українська Нива“ це робить з якоїсь засади? Тоді чому вона не пише проти п. Богуславського? Бо він у таборі тої самої „Ниви“. А чи її редактори вели проти мене таку атаку, коли й був з ними? Очевидно, ні. Коли в 1928 р. п. Певний підійшов до мене в Варшаві (Варешка, 9) і запропонував мені стати на листу і на першому місці по берестейській окрузі, а другого разу, — щоб я взяв участь у газеті, яку він збирався видавати (яку, не знаю), тоді я був добрим українцем, але коли я ці пропозиції, зрозуміло, відкинув, тоді почалося „вищення“ мене.

„Українській Ниві“, щоб вона не виписувала на мене, я не відповідав і відповідати не буду. Чому? Бо вона не є українським часописом, а голос її не є голосом українського громадянства. Вона видається за відомі гроші (за чий, про це скажуть друкарі) і метою має нищити всіх тих, що приносять боляй яку-небудь користь українському народові.

Я відповім лише тоді, коли цього зажадає українське незалежне громадянство в особі компетентних політиків і істориків, бо питання передвоєнної Холмщини є вже питанням історії, а не вулиці.

Мені редактори й співробітники „Української Ниви“ кидають найобразливіші лайки. Проти них я безборонний. Відповідати лайками я не зник. Про п. Певного міг би сказати дуже цікаві речі, але мене не вчили прати чужу білизну. До самосуду ні духово, ні фізично я не здібний. А таких, як редактори й співробітники „Української Ниви“ не сулять. Ми ще не чули, щоб сягнула караюча рука тих, що щоденно плюгавлять український нарід, нищать українські культурні й господарські установи, школи, монастирі й т. д. А „Українська Нива“ робить щось подібне: не для кожного ясно. Я можу звернутися лише до найвищого суду — суду українського незалежного громадянства, про який сказано вище.

Мені за мою працю для українського селянства улаштовують тортури, щоб змусити мене залишити поле праці. Але цього мало. Мені весь час кидають найрізноманітніші погрози знищення й не тільки морального. На всякий випадок подаю це до відомо українського громадянства, щоб воно було поінформоване про стан справи на випадок, коли ці погрози здійсниться.

Зі свого боку заявляю, що праці не залишу, не зважаючи на всі тортури й погрози, бо вірю, „що буде суд і буде кара“.

В. Островський.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 2. жовтня п. м. масло експортне пріма 4.00 зол., масло десертне пріма 3.80 зол., аттра молоко 0.19 сотиників; аттра сметани 1.20 зол., копа вань 10.20 зол.

Куток мови.

На запит, чи не знає хто народніх слів на деякі поняття, які досі передаємо тільки німецькими словами, дістали ми кілька повновідних читачів. „Пех“ кажуть нам заступати „неподачу“, а „маю пеха“ — „по пле мені, не вдається мені“. Не в да подем то саме, бо „пех“ переслідує когось, а „неподача“ є вже наслідком того переслідування. „Джигун“ позначив нам на „гохиталтера“, значить елегант, фронт, а „гохиталтер“ — це людина, що живе понад ста і хоче прикидатися чимсь бляшним, як в.

„Ново Зора“ ч. 75: „рохидитесь о аналі й о віру“ і „ходить о масові лизипа“ — означає польовими. Такі-ж польовими „онускал аднал“ зам. поклада; „се ділено грошів“ зам. затрокує; „полоса“ (рос.) прав“ зам. смуга; „лаходили позативні грунт“ (польовим) зам. нахолоди; пригожи (подататини)...

СПОРТ

Де наші легкоатлети?

В дні 7. вересня відбулися у Львові т. зв. краєві легкоатлетичні змагання, влаштовані Українським Спортовим Союзом. У змаганнях взяли участь кілька змагунів (аків) перемиського „Беркута“ в числі 12 (у тому 3 жінки) і 3 (словаки; троєх) представників Львова. Це просто краєві і найбільш різноманітні змагання спорту, а саме: легкоатлетика. Слід також зазначити, що ці старші змагання не молоді Львова не винесли просто найменшого зацікавлення тими змаганнями, які відбулися майже у відсутності публіки.

Нас просить подати висліди тих змагань: Особи жінок:

I. Біг 60 м.: 1) Секеда 8.3 сек., 2) Сенечко. Стартували лише дві змагунки з „Беркута“. Секеда установила український рекорд.

II. Стусан кулею: 1) Гусар 6.59 м., 2) Сенечко 6.54 м., 3) Секеда 6.35 м.

III. Мет диском: 1) Гусар 26.48 м. (зах.-укр. рекорд), 2) Секеда 26.45 м., 3) Сенечко 23.48 м. Дві змагунки побивають попередній рекорд.

Особи чоловіки:

I. Біг 100 м.: 1) Біницький 11.9 сек., 2) Семчичин 12.1 сек. Оба змагунки з „Беркута“.

II. Біг 800 м.: 1) Медвідь 2:18, 2) Біницький, 3) Санта. Всі з „Беркута“.

III. Скок вгору: 1) Ковальчик 1.50 м., 2) Дмитришин 1.48 м. Оба з „Беркута“.

IV. Скок удвоє: 1) Петрина (УССК) 5.68 м., 2) Ковальчик („Беркут“) 5.42 м., 3) Біницький („Беркут“) 5.30.

V. Стусан кулею: 1) Круль (УССК) 10.93 м., 2) Гичук („Беркут“) 10.00 м., 3) Романець („Беркут“) 9.82 м.

VI. Мет диском: 1) Гичук (УССК) 32.19 м. (поза конкурсом 33.04 м.), 2) Круль (УССК) 31.95 м., 3) Андриш („Беркут“) 30.24 м.

VII. Мет ратником: 1) Гичук (УССК) 40.28 м., 2) Дмитришин („Беркут“) 38.28 м., 3) Андриш 37.10 м.

3 судової салі.

Шкода, що в нас не так як у Бостоні.

Дня 29. вересня у Львові перед судом присяжних відбулась розправа, на якій б. прокура-

тор, а тепер оборонець д-р Гіртлер вигосив ду-жо цікаву промову, через яку то ми передруко-уємо іа „Хай“ замітку про ждану розправу:

„Перед кількома місяцями в помешанні Генрика Телліна при вул. Поточного виконано влом. Злодія забрали кілька річч, вартості 1000 зол. Дня 15. травня поліція арештувала під шийтом цього влому давніше караного за крадіж Петра Ковальчука. Арештований призначив до нього. Вже у сніданого судді Ковальчук відкидав підозну алогичні на поліції, зазначаючи, що ці підозни вимущені битим. Він твердив, що крадіж не виконав, але коли його спровадили на поліцію, кілька функціонерів заохочувалося ним та потурбувало його так, що визначений лікар приписав йому до ліжнички. Також на вторинній розправі Ковальчук, який собою представляв людину-руїну, підтримав лавну оборону. Судові лі-карі визнавали, що справді четвертого дня по арештуванні Ковальчука у нього стверджено кілька прямих, які можуть походити від побоїв і що Ковальчук від 19. травня перебував у ліжничці. Обвинувачений оповідав прямо неможливі сцені биття. Якщо навіть частина з того є правдою, то треба ламати руки, що нісся таке є можливе. Ному начебто дали воду до носу і ліжничками та копанним спричинили такі поважні рани, що його мусять оперувати. Ному начебто по-шарили побоїв у п'ять.

Свідки поліцейські функціонери все це заперечили.

Судовий процес не виявив вини обвинуваченого.

Оборонець д-р Гіртлер зазначив: „Коли перед 18 роками був а прокуратором в Золочеві, у про-куратурі живив представник поліції в Бостоні, людина а університетської освіти, а документа-ми, а яких виходило, що серед інквізитів слідчо-го суду в Золочеві є тип, якого бостонська полі-ція шукає за кілька років доконаних у Босто-ні. Я запровадив його до в'язниці і показав йому тип, якого йому було треба. Репрезентант аме-риканської поліції звернувся до алогички, якому не вини не доказано, показав йому руку. І в та-кими словами: „Вітаю вас, американський горо-жанино! Судова влада в Бостоні обвинувачує вас в убивстві“ і т. д. Шкода, що в нас не так, як у Бостоні.

Суд увільнив Ковальчука від алогички, який йому закидали.

Дописи.

НЕДІЛАВЧИННА. (З кулуарно-освітнього життя в Шумлянці.) Заходив читальні „Прес-ти в Шумлянці відбувся дня 14. (21. вересня) і концерт у честь Шевченка. Концерт почався відкриттям „Заповіту“. По промові відбувалися переміни топки хором а дещо іншими, і за-кінчили і хором і продукції були виконані заво-дською та писаними описами і доматими на-дзюто і писаними описами і доматими на-дзюто. Свято закінчилося відкриттям „Ще не ммерла“ і політикою по собі на довгий час мнани спомни. — Замітити годиться, що освітньо-пра-ве в читальні в Шумлянці займається студією техніки і Роман Дудкович і що життя в читаль-ні опиває тоді, як він приїде до Шумлянці на сві-точні чи політичні фери. Підчас шкільних фери приготували їм кілька вистав, між іншими на-вчальною старанню Франкового „Учителя“, при-готовили також хор до відкриттявання „Вісник Експ. Митрополита, що відбувся 17. вересня, а тепер ще а до концерту в честь Шевченка. Права в читальні в шумлянських обставинах утрудне-на тим, що в такій, котрі мають переконання, що „жизнові читальні не треба, а разже граді а руки“. Ті ж люди роботу інших уміють лиш кри-тикувати і хотіли, аби їм самим приписати не-заслужені подяки. Однак молоді села турбують-ся радо і а довірям кого особи в Романа Дуд-ковича і цінити високо його безкорисну, ідейну працю над піднесенням нашого села. Високою відкритості читальників для праці а Дудковича була горюча подяка представників читаль-ні, аложена йому прикладно по останні концерти.

Вільгельм сусід.

ТЕРЕБОВЕЛЬЩИНА. (Посвячення церкви в Малинській.) Дня 28. ц. м. відбулося торжест-венне посвячення церкви в селі Малинській парохії кобильовоютою. Невеличка церква і вже добре старенька (походить ще з 1670 р.) бу-ла підпала. Заходами місцевих громадян дав місцевий дітяк граф Бовковський дерево і цер-ковню відновлено та підновлено перебудовано. Акту посвячення докопав о. кан. С. Мохнич-ний в Теревольці в асесті о. парохіа в Кобильові Чортківській і докопавного духовенства. У-країнців у Малинській небагато, але всі вони, хоч не дуже багаті, радо жертвували дати на об-нову церкви і тим дали доказ своїй нап. сві-домості та глибокого приналежності до своєї церкви.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський театр.
П'ятниця, 3. жовтня, год. 7-30 веч.
„Осінні мавери“.
Субота, 4. жовтня, год. 7-30 вечором
„Відомлений“.
Неділя, 5. жовтня, год. 3-30 попол.
„Дротар“.
Неділя, 5. жовтня, год. 7-30 вечором
„Відомлений“ опера.

Театр Річності (в Нар. Домі).
Субота, 4. жовтня, год. 7-30 вечором
„Хоробрі воїни Швейц“.
Неділя, 5. жовтня, год. 7-30 вечором
„Хоробрі воїни Швейц“.
Міський Міський театр.
Субота, 4. жовтня, год. 7-30 вечором
„Езотична музика“, комедія.
Неділя, 5. жовтня, год. 3-30 попол.
„Напа на вавилон“.
Неділя, 5. жовтня, год. 7-30 вечором
„Езотична музика“.

Кіно.

АПОЛЬОН: Звукова фільма: Співач-джазбенду (з Од. Дюковича).
КАСІНО: Звукова фільма: Ревія Голі-вууд.
КОЛЬБОСЕН: Нечинне
КОПЕРНИК: Звукова фільма: „Упан-ний зима“, Відомлений.
МІС: Звукова фільма: „Жизна, яка те-бе ніколи не забуде“.
МІУСЕНСЬКИЙ: Звукова фільма: Упан-ний зима. Відомлений.
ОАЭН: Діюча а Кайро
ПАЛІС: Звукова фільма: „Втеча від шкста“.
ПАУ: Людина світу.
ПАСИЖ: Пят і Патагон серед зло-дія і злодійові долати.
ПРОМІТ: Тайна поштової скриньки.
Виступ шкільного хору та банькової оркестри.
ХІМЕРЯ: Ожана.
СІЛІВІ: Подієва серце.
ФІЛІКОРІНІА: Мелодія серця.
УТІКА: Лейон засудження.

Програма радіо.

Субота 4. X. 1930.

Варшава (1411.7) 10-20 Грамф. пилі.
Гельсінґфорс (211.4) 17-30 Сінк. Нью-дон (356.3) 17-45 Органи Гали (401)

19-20 Концерт Берлін (313) 14-16 Гра-мофонної пилі. Харків (456) 16-00 Кон-церт Рім (441.7) 12-45 Концерт. Лін-генберг (479.4) 10-15 Грамф. пилі. Прага (426.2) 13-20 Німецька акадмія. Відень (416.3) 19-00 Канада. Будапешт (550.5) 17-30 Бразильська оркестра. Ле-нинград (1000) 17-30 Жіночий вокальний квартет.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакції не відповідає

Репертуар Нового Українського Те-атру дир. П. Карабіневича 633
Дрогобич.
3. X. Шукаю жужа.
Борислав.
4. X. Танець Венери.
Перемиськ.
5. X. Танець Венери.

„Знання“. Одоричний систематичний курс а відомлений до існу аргументу а українських гімназій розпочинається а найближчих днях при вул. Тегнінській ч. 10. — Згодошення в канцелярії від год. 11-1. 664 1-2

ДРІВНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

SCHWEIGNERA-HOFMANN. Форте-п'яни — П'яни — Гармоній поручає виключне заступство: „Monusko“ Зі-жороння 10. Ціни і умови дуже при-ступні. 468 3-5

ГОДИНИК ВАНІ буде найкраще на-вчаний у найбільшій годинничар-ській роботі Івана Зельтепайха а Львів пр. Марійській ч. 5 — 3 провін-ція провади репарати присидати по-стою — Старовідомі жіночі годинники перебудовую на ручні. 437

КІМНАТА, окремих вхід, вигідно ме-жована, для одної або двох осіб, араз до в'язниці. Вул. Гарновського 7. 1. пов. праворуч, від 3-5 попол. 638 2-2

„E COLE FRANCAISE“ Баторого 34. Від 6. жовтня нові курси фран-цузької, німецької, англійської, італій-ської мови. Оплата 10 зол місячно. 661 1-2

РУПІНОВАНОГО кандидата адмни-страції прийме негайно канцелярія адмнатора Д-ра Івана Станька а Льво-вечні. 665 1-3

КАНДИДАТ для шукає посади конти-нента — Згодошення Адміністрації „Міза“ від В. С. 667 1-2

„E COLE FRANCAISE“ Баторого 34. Шкільні вивчення англійської протязом 4 місяці. Сидячість осіб об-межена. Початок 6-го жовтня. Там же стенографія, машина. 669 1-2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

Спеціаліст незуг. естетіки, герми і жолука
д-р Фелікс Ган
Львів, Листопада 30.
1206 Пересвітлення Рентгеном.

Дентист Яків Насс

Львів, вул. Сикстуська ч. 17. II. п.
Скільки розкриті зуби, пльомбує і виймає зуби без болю. Штучні зуби і вставчу і золоті найкращої системи. Пациєнти а провінції позаждаються і найкоротшою часі. П. Т. Урядовник і студентів азначі азначі. Тел. 65-71.

НАКЛАДНЯ SCHERL у БЕРЛІНІ

поручає слідуючі свої англійців: Berliner Lokalanzeiger, Der Tag, Berliner Nachtausgabe, Der Montag, Die Woche, Die Gartenlaube, Filmwelt, Sport im Bild, Scherls Magazin, Allgemeiner Wegweiser Praktischer Wegweiser.

Адреса всіх англійців така:
BERLIN SW 65 Zimmerstrasse 35-41.
В перепиці треба зазначувати:
Ausland-Abteilung. Місяці платити в Пошті: Банк дан торговлі та промислу, Поштові (чекові) конти а НРО ч. 200.400.
Поштові конти у Берліні: Berlin. N. 3.111. 43-2

Поручаємо іспити тарпанові матеріали, а: смерека — ялиця

Тартак ЗАВАНІЦЕРА в Калуші. 1617 3-7

ВІСНИК ТАРИПОВІ

МЕБЛІ:

спальні, їдальні, садковні, а також поодинокі частини першорядних виробів по найнижчій ціні і на догляді умовних портуче Фір- M. Grüner Львів, Рейтана 6. ма: 1617 телефон 84-47. 565 1-3

ВІСНИК ТАРИПОВІ

Заява.

Отсия перепрошую п. Остапа Пасмач-ського студа. прав. за нестатований во-стпук супроти його дня 29. вересня 1930 р. в Академічній Домі у Львові. 663 Омелян Верхола

ВІСНИК ТАРИПОВІ

Овочеві щепи

найкраще садити осіню. Зискуєте на-річний зріст. Можна садити до морозів. Найдобриші відомі овочеві дерева відзначені найкращою нагородою Міні-стерства Рішництва — динякою при-значення — достарчаючи легайно нагороду і в роздрі.

Садівничо-городничо заведення А. ТЕРИЛІН

у Залузі п. Галич. Телерами: Тер-пильня, Галич — Телефон: Галич 1. Для кооператив і Товариств азначі азначі. Жодяйте підписки. Також до-статньо негайно азначі азначі, ари-ну і дуже ашент білу ашенту. 661 1-3

ВІСНИК ТАРИПОВІ

Ширіть наш часопис!